
G. István László

AZTÁN CSAK MAGÁRA

Olyan séta, aminek hangja nincs,
avartalan csend, az évszakokat,
ahogy a cipőről lejön a sár,
könnyen veszítjük, könnyen és egyszerre
ég a lomb, az ág, a füstje
kettőnknek egy sál. Megfogom
kezed, valaki más imádkozik,
nézi a kezét, hogy összeillik-e,
nem látja bűnét, az egyik kézen
körberágja a hosszabb körmöket,
peregnek szét a körömdarabok,
ahogy a tájat egyengető szél forgat
össze lombot, ágat, füstöt az ég színével,
csak szemedre, aztán csak magára gondol.

VIGILIA

Nem azé a szemed, aki látja,
be kell öltözni végre a gyászba,
bekeríteni, mint az elfelejtett estét,
hogy megizmosodjon benne az üresség:

levélzúgásban az ág hiánya –
két reggel között, ha este lesz.
Két levél között az ág hiánya:
mintha anyád volna, ami nem lehetsz.

Pupillátlan szemét hiába nézem,
megcsúszik a nézés azon a fényen:
mintha másnak szólna, az is lássa,
nem való a szemem virrasztásra.